

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2205/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Танасковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта .. Нови Пазар, чији је законски заступник Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 292/25 од 18.03.2025. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 292/25 од 18.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 292/25 од 18.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 422/23 од 05.08.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: на име претрпљеног страха износ од 170.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од 170.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.08.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 137.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 292/25 од 18.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару П 422/23 од 05.08.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је ревизију тужене размотрио применом члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх услед повреде коју је тужилац задобио током обављања редовних радних дужности у оквиру послова свог радног места. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права из члана 164. Закона о раду, и чланова 154. став 1. и 155. и 200. Закона о облигационим односима. Врховни суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Поред тога, уз ревизију нису приложене пресуде у којима је другачије одлучивано о истоветним или сличним ситуацијама, али и да има сличног идентитета не би се могло закључити да се ради о различитој судској пракси, будући да одлука о основаност захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 07.08.2023. године, а поднеском од 27.05.2024. године, преиначена је тужба повећањем тужбеног захтева. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 340.000,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ се ради о имовинскоправном спору у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправка

Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић